

Pelerinul

Octombrie
2008
Anul 1
Numărul 1

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă editat de
Cercul studenților "Acasă cu tinerii creștini"

8 pagini

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Suntem convinși că orice început este greu mai ales când nu ai prea multă experiență.

Cu toate acestea **"Pelerinul"** își propune să devină un mijloc de informare și educație religioasă. Această revistă este editată de Cercul studenților **"Acasă cu tinerii creștini"**.

Dacă în orașe mijloacele de informare și educație sunt mult mai multe, în mediul rural credincioșii nu pot beneficia de prea multe resurse de informare și mai ales de educație religioasă. Această publicație se adresează tuturor credincioșilor care vin în **Casa Domnului de la Moșuni**, dar mai ales tinerilor cunoscut fiind faptul că perioada tinereții este o perioadă plină de dezorientare, de frământări, de

căutări. Datorită acestor cauze și a unei educații religios-morale deficitare mulți tineri fie că aleargă după lucruri efemere (distracții imorale, beții și mai grav droguri), fie că, în căutările lor ajung să cadă în plasa necredinței.

Publicația cuprinde rubricile: "Sfinții prăznuiți", "Din învățăturile Sfinților Părinți", "Evanghelia zilei", "Viața în Parohie", Mărgăritare pentru suflet", "Locuri Binecuvântate", „din grădina Domnului”, "Îndreptar de viață creștină".

De ce **"Pelerinul"**?

Pentru că ne dorim ca Bunul Dumnezeu să ne transforme pe toți din călători în pelerini!

SFINȚII PRĂZNUIȚI

SFÂNTUL DIMITRIE IZVORĂTORUL DE MIR - 26 octombrie Sfântul protector al armatelor

Astăzi, Ortodoxia răsăriteană îl cinstește pe Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Înzestrat cu darul săvârșirii minunilor, este foarte popular în rândul credincioșilor. Este Sfânt militar și protector al armatelor, ca și Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Moaștele sale se află la Tesalonica, oraș al cărui ocrotitor este.

În dimineața zilei de 26 octombrie 304, ostașii împăratului au intrat în temnița lui Dimitrie și, în timp ce acesta se ruga, l-au omorât. Noaptea, trupul fără viață a fost luat de un credincios și îngropat în taină. În timp, deasupra mormântului său a fost ridicată o mică biserică în care se săvârșeau multe minuni, nenumărați bolnavi găsindu-și vindecarea în acest loc. Din această cauză, un creștin din părțile Iliricului, Leontie, care se vindecase la rândul lui de o boală grea în acel loc, a zidit o biserică mai mare. În timpul lucrărilor de construcție, au fost descoperite moaștele neputrezite ale Sfântului Dimitrie și s-a constatat faptul că din ele izvorăște mir plăcut mirositor.

Drept urmare, Leontie a așezat trupul neputrezit al Sfântului Dimitrie într-o raclă ferecată în aur și pietre prețioase. La întoarcere în Iliric, Leontie a luat cu sine giulgiul înmuiat în sângele Sfântului Dimitrie pe care l-a pus într-o biserică, după ce a vindecat pe conducătorul cetății Iliric.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie se bucură de o evlavie specială în rândul credincioșilor, sărbătoarea sa fiind una dintre cele mai mari sărbători din spațiul Răsăritului creștin.

Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea, purtătorule de chinuri, pe tine cel ce ai biruit pe păgâni. Deci, precum mândria lui Ieșu ai surpat și la luptă îndrazneț pe Nestor l-ai făcut, așa Sfinte Dimitrie, pe Hristos Dumnezeuul roagă-L să ne daruiască nouă mare mila.

SFÂNTUL DIMITRIE CEL NOU BASARABOV

27 octombrie
Ocrotitorul Bucureștiului

Preacuviosul Părintele nostru Dimitrie cel Nou de la București, numit și „Basarabov”, s-a născut în timpul împăraților româno-bulgari Petru și Ioniță Asan (secolele XII-XIII), la câțiva kilometri de orașul Rusciuc, într-un sat locuit de vlahi, anume Basarabov, pe valea râului Lomul, din părinți ortodocși și iubitori de Hristos.

Mai întâi a fost păstor de vite în satul natal. Apoi, iubind liniștea și nevoința monahală, s-a făcut călugăr la o mănăstire de pe valea Lomului, nu departe de Basarabov. După o aspră nevoință pustnicească între două pietre din malul râului Lomul, Cuviosul Dimitrie și-a dat sufletul lui Dumnezeu în acel loc și a rămas necunoscut de nimeni. După mulți ani, râul Lomul venind mare a risipit cele două pietre în apă împreună cu moaștele întregi ale Sfântului Dimitrie cel Nou. Mai târziu, descoperindu-se sfintele lui moaște prin

pronia lui Dumnezeu, au fost duse la biserica satului Basarabov.

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Țării Românești doreau să-i aducă moaștele la Târgoviște, spre mângâierea credincioșilor. Însă, Sfântul Dimitrie nevrând să-și părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaștele mai mult de două secole.

În timpul războiului ruso-turc din Balcani (1769-1774), generalul rus Petru Salticov a luat sfintele moaște să le ducă în Rusia. Dar la stăruința unui bun creștin român, Hagi Dimitrie, moaștele Sfântului Dimitrie au fost dăruite Țării Românești și așezate cu mare cinste în Catedrala mitropolitană din București, unde se află și astăzi.

Drept aceea, să-i cântăm: “Auzit-am, Sfinte Părinte, de viața ta cea Dumnezeiască; văzut-am și minunile tale și, îndulcindu-ne de facerile tale de bine ce ne arăți în toată vremea, credem în îndrăznirea ta către Dumnezeu, pentru care grăim ție, unele ca acestea: Sfinte Preacuvioase Părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! Sfântul Dimitrie cel Nou se prăznuiește la data de 27 octombrie.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Omul nu trăiește numai cu pâine, dar și cu cuvântul lui Dumnezeu

(Mt 4, 4)

Cuvântul Lui Dumnezeu este:

- Hrana sufletului
- Înțelepciunea sufletului
- Lumina sufletului

Citind cuvântul Dumnezeu sufletul se va umple de lumină și înțelepciune. Dialogul tainic al omului cu Dumnezeu ar trebui să fie o realitate vie și incontestabilă. În această direcție există nenumărate mărturii cu privire la stările exaltice ale unor mari înțelepți, sfinți, profeți pe care aceștia le trăiau atunci când pur și simplu vorbeau în mod launtric cu Dumnezeu Tatăl.

Aici noi nu ne referim doar la un banal monolog interior și imaginar ci la o conversație tainică, reală și vie în care noi îi vorbim lui Dumnezeu Tatăl iar El efectiv ne răspunde. Fără îndoială că aproape

fiecare om în momentele cele mai dificile ale vieții sale, s-a adresat lui Dumnezeu în speranța obținerii unui ajutor divin. În ultimă instanță putem spune că întreaga noastră existență, fie că știm, fie că nu știm, fie că vrem, fie că nu vrem este un continuu dialog tăcut și cel mai adesea inconștient cu Dumnezeu iar prin acest miracol, cel mai adesea nelămurit al vieții, aproape toate creaturile îi oferă o clipă lui Dumnezeu, rugăciunea Universului.

EVANGHELIA ZILEI - Ev. Luca 8, 26-39

(vindecarea demonizatului din ținutul Gerghesenilor)

Nimic nu este mai frumos ca atunci când Îl ai pe Domnul lângă tine. Așa se întâmplă și cu cei apropiați ai Mântuitorului. Dar cu toate minunile pe care le-au văzut, cea mai apropiată fiind liniștirea furtunii de pe mare, ei nu ajunseseră la cunoașterea cea adevărată a lui Iisus Hristos, de Dumnezeu, întrebându-se unii pe alții: **Oare cine este Acesta, că poruncește și vânturilor și apei, și-L ascultă?**(v 25). Totuși Mântuitorul nu se supără că este socotit numai om, ci așteaptă să-i învețe, prin minunile Sale că părerea lor este greșită.

Când Domnul S-a coborât pe uscatul Gerghesenilor, a fost întâmpinat de niște îndrăciți, iar unul dintre ei a căzut înaintea Lui mărturisindu-I dumnezeirea (v 28).

Mulți s-ar putea întreba de ce Hristos a făcut ce au cerut demonii, îngăduindu-le să intre în turma de porci?

Hristos a făcut lucrul acesta nu pentru a da ascultare demonilor, ci pentru ca să rânduiască multe. Întâi să îi învețe pe cei ce locuiau în acele locuri câte vătămări aduceau acei demoni; apoi, ca să cunoască toți că demonii nici în porci nu îndrăznesc să intre dacă Hristos nu le-ar îngădui; în al treilea rând, ca să știe că demonii ar fi făcut oamenilor acelora mai mult rău decât porcilor, dacă, în marea lor nenorocire, nu s-ar fi bucurat de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. De aici se vede că nu este om care să nu se bucure de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Adevărat că nu toți se bucură la fel și nici în același chip, deoarece El își arată purtarea Sa de grijă după trebuința deosebită a fiecăruia. Dumnezeu poartă de grijă nu numai de toți oamenii îndeobște, ci și de fiecare om în parte. Asta a arătat-o și ucenicilor Săi, spunând: **Iar vouă și perii capului vă sunt numărați** (Mt 10, 30).

Cu toate acestea, măreția minunii nu le-a deschis inima locuitorilor acelor ținuturi, ci ei L-au rugat să plece de la ei (v 37), pentru că demonii au omorât porcii în care intraseră. Demonii totdeauna se străduiesc să aducă supărări pe capul oamenilor și întotdeauna se bucură de pieirea lor. Aceasta a făcut-o diavolul și cu Iov, deși acolo Dumnezeu a îngăduit, nefăcând pe placul diavolului, ci, vrând să-l arate mai strălucit pe slujitorul Său, a pus capăt obrăzniciei diavolului și a întors asupra capului lui tot ce pusese la cale împotriva dreptului. Și acum cu vindecarea îndrăcitului, s-a întâmplat contrariul de ce voiau demonii: puterea lui Hristos a fost strălucit vestită; răutatea demonilor, de care i-a izbăvit Hristos pe cei munciți de ei, a fost arătată și mai lămurit și s-a dovedind că demonii nici de porci nu se pot atinge, dacă nu le îngăduie Dumnezeu universului.

Să se știe însă lămurit că cei care trăiesc ca porcii ajung repede pe mâna demonilor și ajung să se arunce și în prăpastie. Însă tu cititorule roagă-te să rămâi cât mai aproape de Iisus și nu pregeta nici o secundă să mărturisești cât bine ți-a făcut ție Domnul.

„Îndată ce vei săvârși păcatul, se depărtează Domnul de sufletul tău și intră diavolul de îl pângărește și îl face atâta de murdar și urât, încât de ar fi cu puțință să-l vezi, o păcătoșule, te-ai înfricoșa și te-ai cutremura singur”

(Mântuirea păcătoșilor, pag. 33)

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

Cuvânt de folos al Părintelui Iustin Pârvu

Este har:

- ✚ să iubești fără să fii iubit...
- ✚ să slujești fără să fii prețuit...
- ✚ să dăruiești fără să ți se mulțumească...
- ✚ să să te jertfești și fără să ți se recunoască...
- ✚ să ierți fără să fii iertat...
- ✚ să-l susții pe cel care te-a lepădat...
- ✚ să rămâi liniștit, deși ești nedreptățit...
- ✚ să taci pentru a nu face rău aproapelui tăi...

- ✚ să vorbești de dragul adevărului...
- ✚ să înduri fără să murmuri, fără să cârtești...
- ✚ totul să-ți aparțină, dar tu de toate bucuos să te lipsești...
- ✚ să crezi deși nu ești pe deplin lămurit.

Ne vorbește părintele Ilie Cleopa

Despre neștiutele judecăți ale lui Dumnezeu

Un pustinic de lângă cetatea Emesei, din Siria, avea mare dar și lumea avea mare evlavie la el. Însă el gândea așa: „Doamne, pre bun ești Tu, că văd că la cei răi le merge bine, iar cei buni au necazuri și scârbe. Cum, Doamne, de îngădui Tu așa cu bunătatea Ta cea fără de margini?” Apoi și-a zis: „Am să mă rog lui Dumnezeu să-mi arate cum sunt judecățile Lui”.

Că sunt unii oamnei care judecă împotriva proniei, a purtării de grijă a lui Dumnezeu”. Cutare este rău, este păcătos, și-i merge bine. Altul este bun, dar copiii sunt răi, femeia este bolnavă, iar el scapă de un necaz și dă peste altul.

Unul este rău și trăiește mult, iar altul este bun și moare devreme. Uite, un creștin este bun, se roagă lui Dumnezeu, postește, și numai de scârbe dă, iar altu-i rău, înjură, bea, și pe acela nu-l pedepsește Dumnezeu, cum zice la Proorocul Ieremia: Doamne, ce este, căci calea celor răi sporește și calea celor drepți totdeauna este în necaz?

Și din ziua aceea a început să se roage: „Doamne, arată-mi judecățile Tale, ca să nu judec!” rugându-se el așa, odată a avut nevoie să se ducă la cetatea Emesei. Și rugându-se el, i-a apărut înainte un înger și i-a zis: - Părinte bagă de seamă, te duci la Emesa! Dumnezeu are să-ți arate mari taine, dar să nu te smintești! Când ajungi la orașul Emesa, să bagi de seamă că în marginea orașului este o grădină mare, înconjurată cu copaci, cu garduri, o livadă. Și să bagi

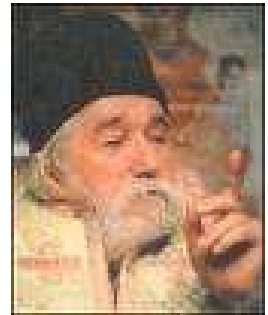
de seamă că într-un loc s-a rupt oleacă gardul și este un copac cu o scorbură mare.

Să bagi de seamă că acolo alături de grădină, unde-i copacul ceu cu scorbură, este o fântâniță. Și lângă fântână este o cărare, iar dincolo este drumul mare. Să te duci în grădina aceea și să intri în scorbura copacului. Să stai acolo ascuns și să te uiți spre fântână. Și ce-i vedea acolo, ai să te folosești mult.

Pe urmă îngerul a dispărut. Pustnicul, când a ajuns la cetatea Emesei, a văzut fântâna, a văzut copacul acela cu scorbură mare în dreptul fântânii, a văzut și gardul unde era rupt. A intrat acolo, s-a băgat în scorbură și se ruga la Dumnezeu. Și, stând el acolo și rugându-se, vede că vine un boier călare pe un cal frumos. A venit la fântână, s-a dat jos de pe cal și i-a dat drumul să pască. Și el a stat, a băut apă și a scos 150 de galbeni de aur. I-a numărat și pe urmă s-a culcat și s-a odihnit. Dar el în loc să-i pună în buzunar, i-a pus alătura.

Când s-a trezit el, prima lui grijă a fost calul. Îi dăduse drumul să pască. Calul se depărtase mai încolo, dar păștea.

Și el a fugit, a ajuns calul, dar banii i-au căzut și au rămas lângă fântână. El n-a observat că i-au căzut banii acolo. S-a suit pe cal și s-a dus înainte. Părintele pândea din scorbură. După ce a plecat boierul, vine un

om tânăr. Acesta a făcut cruce, a băut apă și a văzut punga aceea. Și când a văzut că într-însa e aur, a luat-o și nu s-a mai dus pe cărare și nici pe drum înapoi, ci s-a dus de-a dreptul și a fugit cu banii.

În urma acestuia care a luat punga și a fugit, vine un bătrân sărac cu doi desagi în spate, cu opinci rupte, haine vechi, obosit. Și a stat acolo, a scos niște pesmeți din desagă și apă din fântână, și a mâncat. Și a mulțumit lui Dumnezeu și pe urmă s-a culcat oleacă.

În timpul acesta boierul și-a dat seama că nu are banii la el, că i-au căzut la fântână, și s-a întors înapoi. Și găsește pe bătrântul ăsta.

- Moșule, n-ai găsit aici o pungă cu galbeni?

Ăsta nu știa nimic.

- N-am găsit nimic.

- Moșule, scoate banii! Unde i-ai pus?

- Cucoane, n-am găsit nici un galben!

- Ei! Scoate banii că te omor!

- Cucoane, nu știu nimic!

Boierul a crezut că a ascuns banii și minte. A scos baltagul și i-a dat în cap și l-a omorât. A luat și a scos toate din desagi, a căutat prin hainele lui și n-a găsit banii.

Dacă a văzut boierul că l-a omorât pe ăsta și nici banii nu i-a găsit, s-a suit pe cal și a plecat dându-și palme și vaitându-se că a omoât un om nevinovat. Și s-a dus călare bătându-se.

Atunci părintele care pândea din scorbură a zis: „Ia uite măi, câtă nedreptate s-a făcut la fântâna asta! Cine a pierdut banii, cine i-a găsit și pe cine a omorât? Vai de mine, mare nedreptate a făcut Dumnezeu aici! Boierul a omorât pe bătrântul ăsta nevinovat și celălalt a luat banii și s-a dus în lumea lui”.

Și cum se gândea el așa, a venit din nou îngerul Domnului în chip de tânăr.

- Părinte, părinte, ieși din scorbura asta și hai să stăm de vorbă!

A ieșit părintele și îngerul l-a întrebat:

- Ce ai văzut și cum ți s-a părut?

- Doamne dar aici la fântâna asta numai nedreptăți a făcut Dumnezeu. Cine a pierdut banii, cine i-a găsit și cine a fost omorât!

- Părinte, mata ai vrut să știi judecățile lui Dumnezeu. Află că la fântâna asta, numai dreptăți a făcut Dumnezeu. Știi dumneata pe boierul acela? El are curți mari. Și știi unde-i curtea lui? Alături cu cel ce-a găsit banii. Și la acela, săracul, într-o noapte i-a murit și mama și soția, și el s-a dus la boier să-i împrumute niște bani. Boierul de mult voia să-i ia grădina lui, că avea o grădină cu pomi roditori, foarte frumoasă, chiar lângă grădina boierului.

Și a venit tânărul acela sărac la el zicând:

- Cucoane, dă-mi niște bani împrumut să îngrop pe mama și pe soția, că ți-oi prăși la vară, ți-oi cosi, voi secera pe lan.

Și boierul și-a zis: „Acum îi momentul, că-i sărac!”

- Dă-mi livada ta!

- Cucoane, am muncit de mic, am plantat copaci, am răsadit și nu pot să ți-o dau!

- Cât să-ți dau pe livadă?

Dar acela a spus așa:

- Să-mi dai 300 de galbeni, că de nevoie o dau, că n-am cu ce face înmormântarea.

Dar boierul, văzându-l pe acela necăjit, că are doi morți, nu i-a dat mai mult de 150 de galbeni.

- Cucoane, Dumnezeu să facă dreptate. Eu n-am cerut prea mult. Grădina mea face 300 de galbeni.

Și săracul s-a dus plângând acasă, cu 150 de galbeni, pentru că de nevoie a dat grădina. Dar a zis: „Dumnezeu să facă dreptate”.

Și acum Dumnezeu a făcut dreptate. I-a găsit tocmai tânărul acela sărac. 150 de galbeni i-a dat boierul de bunăvoie și 150 i-a uitat la fântână. Dumnezeu a făcut dreptate la fântână, că el când i-a dat numai 150 a zis: „Dumnezeu să facă dreptate cu banii” Nu mi-ai plătit grădina.”

Și iată Dumnezeu cel preadrept i-a întors banii acum la fântână. I-a plătit grădina.

- Bine, la ăsta i-a făcut dreptate. Dar bătrânul care a fost omorât, cu ce era vinovat?

- Ai văzut cum i-a dat cu muchia în cap și l-a omorât? L-a întrebat de bani și bătrânul nu știa nimic. Bătrânul acesta – i-a spus îngerul -, când era de 25 de ani, era cu carul cu boi pe marginea unui râu. Și un om a vrut să treacă râul acela și, când era la mijlocul râului, l-a dovedit apa. Și tot striga la el: „Măi, frate, nu mă lăsa, că mor! Mă înec, nu mă lăsa!”

Și el în loc să sară să-l scoată pe acela, a dat un bici în boi și a zis: „Așa îți trebuie, cine te-a băgat acolo?”. Și acela s-a mai luptat oleacă cu apa și s-a înecat. Săracul acesta avea multe fapte bune, dar pentru acel păcat, că n-a sărit să-l scoată pe acela din apă, se ducea în iad. Și lui Dumnezeu i-a fost milă și avrut să-i plătească în lumea aceasta, pentru că a vut greșeala aceea din tinerețe, când nu avrut să-l scoată pe acela din apă. El l-a omoât pe acela că nu l-a scos din apă atunci, și acum l-a omorât pe el nevinovat boierul ăsta. Dumnezeu a făcut foarte bine, că prin moartea asta, îl duce la bucurie și la rai în vecii vecilor pe sărac.

- Dar boierul?

- L-ai văzut pe boier cum se bătea cu palma peste cap? Mai încolo l-a muștrat cugetul că l-a omorât pe bătrân. A întâlnit un om și i-a dat calul de pomană, și a întâlnit altul și i-a dat hainele lui și a luat niște

haine vechi și s-a dus la o mănăstire unde s-a făcut călugăr.

- Și după 40 de ani cât o să se pocăiască acolo, o să-l ierte Dumnezeu că a omorât un om nevinovat. Și cu ocazia asta și boierul se mărturisește și face canon și se mântuiește.

- Și tu ai zis că la fântâna asta s-au făcut trei lucruri nedrepte, dar Dumnezeu a făcut trei lucruri drepte și bune. Că judecățile lui Dumnezeu nu sunt ajunse de mîntea omenească. Și tu ai judecat ceva, dar judecățile lui Dumnezeu n-au fost ca ale tale, că ele au fost bune foarte! Tu ai zis că rău a făcut și El numai

bine a făcut. Deci de acum înainte să nu mai judeci pe nimeni și orice vei vedea să zici: Doamne, Tu toate le știi! Eu nu cunosc judecățile Tale!

*

Așadar să ținem minte din această povestire, că tot ce ni se pare nouă în lumea asta că-i strâmb și rău, de multe ori ne înșelăm! Că nu cunoaștem judecățile lui Dumnezeu cele ascunse și necuprinse.

Nu cerca cele necercate și nu voi să ajungi cele neajunse! Amin.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

De dorul Tău, Iisus iubit

de Traian Dorz

De dorul Tău, Iisus iubit
În dragostea Ta arsă
Și inima spre Răsărit
Și fața ni-s întoarce.
Iisus, Iisus...și Te-așteptăm
Cum crinii-așteaptă rouă
Privind spre ceruri Te chemăm
Cu mâinile-amândouă.

Treci peste anii viitori
Iisuse drag, și vină
Ne du mai sus, mai sus de zori
Spre țara de lumină.
Și-n clipa când ni-I cununa
Cu-a slavei Tale taine
Schimbați, ca Tine vom purta
A păcii albe haine.

Iar noi iubit și drag Iisus
Ți-om da cu brațe pline
Toți crinii dorului nespus
Și-ai dragostei de Tine.
Și Ți-i vom presăra în drum
Cu-o veșnică-nchinare
Precum îți preamărim acum
A dragostei cântare.

În zorii fiecărei luni
Vom strânge cu uimire
Din pomii veșnicei minuni
Noi roade de iubire
Și-Ți vom cânta Iisus iubit
De drag o veșnicie
Că Te-am chemat și Te-am
dorit
Cât nimenea nu știe.

DIN GRADINA DOMNULUI

Merișorul

Crește în pădurile de conifere din zona alpină. De la acesta se folosesc frunzele, în principiu pentru acțiunea lor antiseptică, în tratarea bolilor de rinichi și inflamațiilor vezicii urinare, a gutei și în reumatism.

Prepararea ceaiului:

Peste două linguri de frunze uscate și mărunțite se toarnă 100ml de apă, se amestecă și după 15 min. se strecoară lichidul într-un vas. Peste frunzele rămase se pun 100ml. apă clocotită și se fierb 15 min. Se ia vasul de pe foc și se lasă să se răcească 10 minute, după care se strecoară. Se amestecă ambele lichide și se completează cu puțină apă până la 200 de ml. și se îndulcește. Se ia o linguriță la 4 ore.

VIAȚA ÎN PAROHIE

O zi obișnuită la Moșuni

Nu știu cine ești iubite cititor, nici ce îndeletniciri, preferințe sau ce așteptări ai. Poate nici pe mine nu m-am descoperit încă, dar am descoperit un loc minunat și oricine ai fi tu, aș dori să-l cunoști prin ochii mei căci Dumnezeu e mare.

O zi obișnuită...o zi în care poți trăi aspațial și atemporal și asta cu atât mai mult dacă vii din mediul urban sau dintr-un loc unde nu se vorbește prea mult de Dumnezeu. Lucrurile pot fi văzute din foarte multe unghiuri, însă imaginea e aceeași, e unitară.

Mare este Dumnezeu! Și eu prefer să fiu o găză mesageră pentru tine și să cuprind cât mai mult din ceea ce poți trăi aici într-o zi oarecare. Dacă-ai fi aici în locul meu, de dimineață devreme, încă dinainte ca zorile să-ți aducă binecuvântarea divină, ai putea vedea bucuria reunirii copiilor și a "vârstnicilor tineri" chemând din chiliile lor odată cu trezirea, harul și pacea cerească peste ei și peste întreaga omenire. Ei sunt acasă, ei sunt toți frați și surori, ei sunt familia mea pământească, o parte din cea de Sus.

După ce însemnul crucii din noapte le deschide inimile spre o nouă zi și le aduce aminte de îndatorirea ascultării, pornesc fiecare la muncă, fie la bucătărie, fie la grajduri sau în curte, fie la biserică. Unii cântând, alții cu rugă, iar cei mici de tot, foarte grabiți (spre școală) nu ezită să-L slăvească pe Dumnezeu cu vorba, cu ochii, cu pașii.

Un început bun, ai zice, dacă ispitele nu ar fi la tot pasul. Când tocmai ai intrat în grajd cu unul dintre frații întru Hristos și vrei să îl ajuți la muls, o vacă te smerește cu coada înainte să i-o speli sau poate tocmai când ai vrea să o ajuți pe o soră să dea la purcei, aceștia dau navală peste tine să te doboare la pământ și dacă ai scăpat, vreo pisică flămândă și drăgăstoasă îți taie calea și chiar de îți vin în minte gânaduri rele, îți amintești că nu ești decât praf și scrum.

Dacă ești un pic cochet și mândru, s-ar putea să nu agreezi aceste lucruri și chiar să-ți pară greu să duci așa o viață, dar dacă gândul tău este la Dumnezeu, măcar de nu-l cunoști, vei simți în sufletul tău un pic de picanterie să-ți pleci urechea la trilul păsărelelor din zbor, sau privirea la emoția dimineților în care roua de pe o pânză de păianjen al vreunui colț mai are suflet în culori, ori de e iarnă, un fulg de nea pe nasul tău finuț îți poate aduce tot confortul paradisului de care în puține locuri ți-ai mai fi adus aminte.

Oricum, prin mila lui Dumnezeu, simți prezența Duhului Sfânt în preotul care-i slujește aici. Chiar dacă unoeri ești muștrat, știi că muștrarea aspră aduce sănătate în credință și abia aștepti să săruți mâna plină de binecuvântare a părintelui sau să-i întâlnești măcar ochii bucușori să te vadă că nu te superi de o muștrare sau că ești bucurios de o nouă ascultare.

Chiar de ești o fire mai dură tot nu se poate să nu rămâi o vreme pe gânduri, iar de ești mai slab, să împrumuți gânduri străine; dar ce să-i faci... multă rugăciune... părintele vorbește azi și noi înțelegem poimăine. E motiv de sfătuire între frați atunci, sau de refugiu în ruga către Domnul; sau e motiv să mergi să ceri o lămurire chiar de simți că poate totuși n-o primești. N-o primești și totuși satisfacția răspunsului va fi mai mare când îți este dată prin predica pe care de-abia o aștepti să-nceapă pentru cuvântul ei viu, lucrător.

E bucurie și când de nu ai vorbe să le spui la rugăciune, le auzi în timpul Sfintei Liturghii, când știi că cel ce-ți știe și suflarea ridică mâinile spre Cer și pentru tine, când simți că-i lângă tine Domnul și-ntreaga omenire. Chiar de vin valuri - pe câmp la fân, când poate ai vrea o greblă mai ușoară sau la strâns de porumb când n-ai vrea să-ți șifoneze fața nici o frunză de mălai sau chiar de nu ți-i dor de nici un fir de praf când ești trimis să întorci grâul sau nu vrei să transpiri până-n apus

pe deal la oi - trec; trec valurile ca și nopțile cele reci de iarnă mai cu foc, ori unoeri cu aparenta răceală a celor din jur.

Știi de ce trec la vremea lor aceste încercări, pentru că vin altele, pentru care ești acum pregătit, cu atât mai mult cu cât voința ta de a fi cu Dumnezeu s-a întărit. Ai vrea să vezi cum Dumnezeu te scoate liber din toate câte sunt prin al său adevărat Cuvânt, căci doar cu El ești tare și că dreptatea numai El o are. Într-un loc ca acesta poți să înveți că atunci când recunoști dreptatea Lui ești

premiat cu Pace. Poate ziua aceasta obișnuită nu se va sfârși.

Aici timpul se măsoară cu bătăile inimii. O zi de Pace și mult Har te chem să vii să iei în dar. Aici toate zilele sunt de poveste prin ascultare și sunt reale prin dragostea lui Dumnezeu.

Nu aș vrea să fii păgubit de ceva din ceea ce aș fi putut să-ți spun și nu am avut meșteșugul sau inspirația să o fac, de aceea mi-ar plăcea să te întâlnesc măcar o dată aici, și să te recunosc din privire.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

NR.1.

În mijlocul Greciei, pe Valea Tesaliei, nu departe de Munții Pindului, lângă orașelul **Kalambaka**, se află un ansamblu uriaș de stânci golașe ce se înalță spre cer,

cunoscute în toată lumea sub numele de **Meteore**. Pe aceste stânci fără vegetație, s-a înfiripat viața monahală încă din secolul al IX-lea. Pe vârfurile cele mai greu accesibile, călugări nevoitori au construit mănăstiri de o rară frumusețe. În secolul al XV-lea numărul lor atingea 24. Acum mai sunt viețuite doar 6 mănăstiri, dintre care cinci de călugări și una de maici.

Pe platoul celei mai înalte dintre stâncile Meteore, cu altitudinea de 613m, se află

mănăstirea cea mai reprezentativă din tot ansamblul, cunoscută sub numele de **Marea Meteora**, cu hramul **Schimbarea la Față**.

Fondatorul acestei mănăstiri a fost **Sfântul Atanasie Meteoritul**, venit aici din Muntele Athos. El a întemeiat pe această stâncă o mică sihăstrie pe care o transformă în 1344 într-o lavră, vestită până în zilele noastre. Tot el a început construcția Bisericii Schimbarea la Față, terminată ulterior de Ioasaf și Simeon. Această biserică este cea mai veche și impunătoare din tot ansamblul Meteorelor, iar fresca interioară, de mare calitate artistică, aparține școlii cretane, ajunsă la culme în secolul al XVI-lea. În secolele XVI-XVIII Mănăstirea număra până la 300 de monahi și eremiți, fiind o chinovie model. Și în prezent atât biserica mare, paraclisele cât și întreaga incintă sunt frumos restaurate și bine întreținute.

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează credincioșilor care vin în Casa Domnului de la Moșuni, județul Mureș.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă

Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu

Olimpia Burian, Stanciu Mirela

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304